

Sygnatura akt I C 1318/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 18-07-2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Siwek

Protokolant: Marcin Szczypiński

po rozpoznaniu w dniu 18-07-2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa P. F.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda P. F. kwotę 2.922,84 zł (dwa tysiące dziewięćset dwadzieścia dwa złote osiemdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 12 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.739,62 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 12 czerwca 2012 r. powód P. F. domagał się zasądzenia od (...) S.A. V. (...) w W. kwoty 2.922,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swojego pozwu powód wskazał, iż w wyniku kolizji która miała miejsce w dniu 29 marca 2012 r., uszkodzeniu uległ należący do niego pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki tego zdarzenia ponosi (...) S.A., w którym był ubezpieczony w zakresie OC pojazd sprawcy szkody.

Strona pozwana ustaliła, że na skutek zdarzenia z dnia 29 marca 2012 r. w pojeździe marki R. (...) nr rej. (...) powstała szkoda, której naprawa jest nieuzasadniona ekonomicznie, wskazując przy tym że wartość pojazdu przed szkodą wyniosła 11.700 zł, a wartość pojazdu po szkodzie wynosi 6.650 zł.

W związku z powyższym powód podniósł, że (...) ustaliło wysokość odszkodowania przez wystawienie uszkodzonego pojazdu na aukcję internetową na której zaproponowano kwotę 5.050 zł.

Taką też kwotę odszkodowania ustaliła strona pozwana, którą to następnie wypłaciła powodowi na podstawie decyzji z dnia 02 maja 2012 r.

Jednak jak wskazał powód, z treści uzasadnienia decyzji wynika, że metodę zastosowaną przez stronę pozwaną do wyliczenia wartości odszkodowania stosuje się w wypadku, gdy wartość naprawy uszkodzonego pojazdu przekracza wartość rynkową tegoż pojazdu przed szkodą.

Z wykonanej na zlecenie powoda prywatnej kalkulacji naprawy natomiast nie wynika, iż wartość naprawy pojazdu przekraczała wartość rynkową tego pojazdu przed powstaniem szkody. Rzeczywisty koszt naprawy pojazdu został ustalony na kwotę 7.722,84 zł.

Powód wskazał również, że należy zaliczyć koszt sporządzenia opinii przez niezależnego rzeczoznawcę wynikający z faktury VAT nr (...) z dnia 11 kwietnia 2012 r.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. V. (...) w W. wniosło o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała że w jej ocenie szkoda miała charakter szkody całkowitej.

Przyjęta przez stronę pozwaną wartość pojazdu przed zdarzeniem, jego wraku oraz wysokość kosztów naprawy pojazdu została opracowana w oparciu o dane programu E. i internetową aukcję on-line.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 marca 2012 r. na skutek kolizji drogowej uszkodzeniu uległ samochód marki R. (...), o numerze rejestracyjnym (...), należący do D. W. i P. F..

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w (...) S.A. V. (...) w W..

(Dowód: - częściowo okoliczność bezsporna

- kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 50 – 51

- umowa kupna – sprzedaży k. 52)

Samochód marki R. (...), o numerze rejestracyjnym (...), przed szkodą był wart 12.700 zł.

Koszt naprawy w/w pojazdu w wyniku kolizji drogowej w dniu 29 marca 2012 r. wyniósłby 7.969,43 zł.

Naprawa nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu.

(Dowód: - kalkulacja naprawy nr (...) k. 8 - 12

- opinia biegłego sądowego T. K. k. 66 – 84

- opinia uzupełniająca biegłego sądowego T. K. k. 117 - 125)

(...) S.A. V. (...) w W. wypłaciło P. F. tytułem odszkodowania kwotę 5.050 zł.

(Dowód: - okoliczność bezsporna

- decyzja z dnia 02.05.2012 r. k. 13)

Pismem z dnia 30 kwietnia 2012 r. (...) S.A. V. (...) w W. podtrzymało swoje stanowisko odnośnie wysokości odszkodowania dla P. F..

(Dowód: - pismo z dnia 30.04.2012 r. k. 6 – 6v)

Za sporządzoną prywatną kalkulację naprawy P. F. zapłacił kwotę 250 zł.

(Dowód: - faktura VAT z dnia 11.04.2012 r. k. 14)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należało się odnieść do zarzutu strony pozwanej braku legitymacji czynnej po stronie P. F..

Strona pozwana argumentowała, że powód nie jest właścicielem samochodu marki R. (...), o numerze rejestracyjnym (...). Właścicielem jest D. W., a P. F. ją jedynie reprezentował w postępowaniu likwidacyjnym.

Powyzsza argumentacja nie odpowiadała ustalonym przez Sąd stanowi faktycznemu. Z przedłożonego bowiem przez powoda odpisu dowodu rejestracyjnego oraz umowy kupna sprzedaży bezspornie wynikało, że D. W. i P. F. są współwłaścicielami przedmiotowego pojazdu.

I dlatego też trzeba było uznać, że w oparciu o art. 209 k.c. P. F. mógł dochodzić całego roszczenia od ubezpieczyciela.

Przechodząc zatem do kwestii szkody, to zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Na mocy art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Stosownie zaś do treści art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r., o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody, prawomocnego orzeczenia sądu lub w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Zgodnie z wyżej cytowanym art. 822 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia OC ma charakter wtórny wobec odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, nie może ona wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub osoby kierującej pojazdem, a ponadto zakres obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń jest ograniczony do wysokości sumy gwarancyjnej.

Na mocy art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Ze względu jednakże na regulację art. 805 § 2 pkt. 1 k.c. odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń ogranicza się do wypłaty odszkodowania w pieniądzu.

Z tym że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, Lex nr 55515).

Jak się wskazuje w orzecznictwie odszkodowanie winno obejmować wszystkie niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Biorąc to pod uwagę, opierając się na opinii biegłego sądowego T. K., w pierwszym rzędzie Sąd Rejonowy ustalił, że w niniejszej sprawie nie wystąpiła szkoda całkowita w pojeździe P. F., na skutek kolizji drogowej w dniu 29 marca 2012 r. Wartość pojazdu przed zdarzeniem bowiem wynosiła 12.700 zł, zaś koszt naprawy 7.969,43 zł brutto.

Tak więc strona pozwana winna była wypłacić powodowi nie różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed zdarzeniem a wartością pojazdu po zdarzeniu, lecz kwotę niezbędną do dokonania naprawy tegoż pojazdu.

A jak już wspomniano w swojej opinii biegły wskazał, że jest to kwota 7.969,43 zł.

W tym miejscu należało zauważyć, iż opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Przy ocenie opinii Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lipca 2005 r., II UK 277/04, OSNP 2006/5-6/97; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, Lex nr 77046; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

Sąd Rejonowy nie dopatrywał się uchybień w opinii, które mogłyby stanowić podstawę do podważenia wyrażonego przez biegłego stanowiska. Biegły w uzasadnieniu swojej opinii bowiem szczegółowo odniósł się do rozbieżności pomiędzy kalkulacjami sporządzonym na zlecenie powoda i strony pozwanej.

Również powód nie zakwestionował tej opinii.

Natomiast strona pozwana wnosząc zarzuty podniosła jedynie, że naprawa pojazdu przy zastosowaniu nowych i oryginalnych części zamiennych zgodnie ze sporządzonym przez biegłego kosztorysem będzie prowadzić do wzrostu wartości pojazdu sprzed zdarzenia, jak również że ze względu na wiek pojazdu tylko ważniejsze elementy powinny być wymienione przy zastosowaniu części oryginalnych, zaś pozostałe przez zastosowanie części o porównywalnej jakości oraz zamienników.

W związku z tymi zastrzeżeniami Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego.

W opinii tej biegły wskazał, że naprawa przedmiotowego pojazdu w zakresie ustalonym w opinii pierwotnej nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu. Jak również szeroko odniósł się do zagrożeń dla bezpieczeństwa wynikających z zastosowania części alternatywnych.

Do opinii uzupełniającej strony nie wniosły zastrzeżeń.

I dlatego też obie opinie biegłego sądowego T. K. stały się podstawą ustaleń faktycznych, odnośnie wysokości wyrządzonej poszkodowanemu szkody wysokości 7.969,43 zł brutto.

Kwota ta jest oczywiście wyższa niż wskazywana w uzasadnieniu pozwu (7.722,84 zł). Stąd, ponieważ powód nie zmodyfikował swojego powództwa tutejszy Sąd uwzględnił niższą z tych kwot, tj. 7.722,84 zł i biorąc pod uwagę, że bezsporną w sprawie okolicznością był fakt wypłaty przez stronę pozwaną P. F. tytułem odszkodowania sumy 5.050 zł, zasądził od (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda kwotę 2.672,84 zł (7.722,84 zł – 5.050 zł).

Równocześnie, ponieważ tutejszy Sąd podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. (sygn. akt III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117), iż stosownie do okoliczności sprawy odszkodowanie może obejmować także koszty ekspertyzy dokonanej na zlecenie poszkodowanego. Toteż, uwzględniając że niewątpliwie na etapie przesądowym sporządzenie przez rzeczoznawcę opinii było konieczne celem ustalenia przez powoda zasadności roszczeń w stosunku do strony pozwanej, tytułem kosztów związanych z przygotowaniem tej opinii została zasądzona na rzecz P. F. także żądana kwota 250 zł.

W kwestii odsetek Sąd orzekł stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby opóźnienie

było następstwem okoliczności za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe.

Tutejszy Sąd uwzględniając żądanie powoda zasądził odsetki od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 12 czerwca 2012 r.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W niniejszej sprawie na koszty te w przypadku powoda złożyła się opłata sądowa 147 zł, opłata skarbową 34 zł, wynagrodzenie biegłego 958,62 zł oraz koszty zastępstwa procesowego 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.)).